

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל חידו שבווע עם תכנים מגוונים!

ברכות מזל טוב להאי גברא רבה איש תבונות
מנהל המחלקה להכוונה ליישבות וטיפול המשך ב'קרן ההסעות'
הרב **יעקב מויאל** שליט"א ולנו"ב
לרגל היכנס בנם יניק-וחכים **ישראל** נ"י לנועם עול מצוות
בזכות המסירות לבניו של מקום יזכו לרוב נחת וכל טוב!

בדרך הפרשה

האזרחים, וגם כפי לשמש להם עצמם תזכרת למחזבות
למלוי תפקידם. גם המלכים, בעבר (ועדין מעטים
במינו), לבשו בגדי מלכות מיוחדים. מדוע? פיון
ש"האדם יראה לעינים", וכשהוא רואה את המלך לבוש
בגדים מיוחדים, הדבר משפיע עליו והוא רוחש כבוד
וראה כלפיו.

הפנהים שמשו בתפקיד כל פה חשוב - נציגי העם לפני
הקדוש ברוך הוא, לכן ראויים הם לבגדים מכבדים
ומפארים. מכבדים, מצד רואיהם - העם כלו העולה
לבית המקדש ומתבונן בהם בעבודתם. ומפארים, כלפי
ה' ש'לפניו הם עובדים - כמו השרים המשרתים בארמון
המלוכה לפני מלכם.

גם יראי השם מקפידים על לבוש הולם שמכבד אותם
ומיחד אותם בעיני אנשי הסביבה. בן תורה הלבוש
בסגנונו המיוחד מעורר כבוד בעיני סביבתו, ולא רק זאת,
אלא גם מזכיר לו - עצמו: "בן תורה אתה", ועליה לכבד
את מעמדה. אחד מפרטי הלבוש המיוחדים ליהודים זו
הציצית. בגד קדוש זה מכריז על נאמנותו של היהודי
למלך מלכי המלכים.

בגדים הם מצרה בסיסי לכל אדם באשר הוא. בפרשת
'תצוה' מלמדת התורה שלאחר וכן שנבחרו לכהנה,
להיות משרתי ה' במקדש - היו הבגדים "לכבוד
ולתפארת". הפנהים התקדו בבגדים אלה בעבודת
המשכן, ובהם פארו וכבדו את עבודת הקדש. בגדי
הפנהים היו יקרים מאד פי נעשו מחמרים יקרים כמו
חומי זהב דקיקים, אבנים טובות ומיני צמר, צבועים
בהשקעה ובממחיות גדולה.

ומדוע חשוב שהפנהים ילבשו בגדים כל פה יקרים
ומפארים?

בחיי היום-יום אנחנו מכירים הבדלים ברמת הלבוש,
המקבילים להבדלים במעמד ובתפקיד של אותם
אנשים: נושא תפקידים מיוחדים יקפידו על לבוש נאה.
אנשי בטחון, כשוטרים וחילים, לובשים מדים המיוחדים
אותם בתפקידם. מפקדיהם מצטרפים גם הם בדרגות
שונות המעוררות יחס מכבד אליהם מצד הסביבה.

מה עומד מאחורי ההחלטה לחייב אנשי בטחון ללבש
בגדים מיוחדים? ברור שהדבר נועד כדי לשמר על
מעמדם כאנשי בטחון, עם כל מה שזה אומר מצד

צעק: "נס! נס!". נגש אל הבחור, חבק אותו ואמר לו: "נכנסתי לראות איזה טפול אתה אמור לקבל, והנה, לתדהמתי, שמתי לב שהאחות טעתה ומלאה במזרק חמר אחר ממה שאתה אמור לקבל, וחמר זה היה עלול ח"ו לדרדר את מצבך עד כדי מות! והנה, בוכות ההתעקשות שלך על המצוה, זכית וחידו נצלו!"

זמן מה לאחר שפרסם הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א ספור זה, התקשר אליו הבחור בעל המעשה, וספר לו בהתרגשות, שלהפתעת הרופאים, זכה ונרפא לחלוטין תוך זמן קצר, ואף זכה להתחתן ולהקים בית בישראל!

במגילת אסתר מספר על המלך אחשוורוש שגזר על המון הרשע: "מהר קח את הלבוש ואת הסוס פאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מפל אשר דברת...!" והנה, יהודי שושן רואים את מרדכי רבם רכוב על סוס מלכותי לבוש בבגדי תכלת וחור, ועטרת זהב גדולה. לא הבינו מה קרה, וחרדו שמא הגדלה תעביר אותו על דעת קונו. ואז, הנה, ראו את חוטי ציציותיו מבצבצות בין הבגדים המלכותיים! שמחו מאוד לראות שמרדכי נותר בצדקותו! וזו פונת הפיטן "שושנת יעקב (כנני לעם ישראל) צהלה ושמחה - בראותם יחד תכלת מרדכי!"

לפניכם ספור על דבקות במצות ציצית - שהצילה! בחור צעיר חלה, לא עלינו, במחלה קשה, שממנה התיסר מאד, והחל לקבל טפולים בבית החולים. בבואו אל המחלקה, אמרה לו האחות, שקדי לקבל את הטפול הוא צריך ללבש בגדים סטריליים. לכן, עליו להחליף את בגדיו בבגדי בית החולים. הבחור הסכים לכה, אך הביא עמו לטפול ציצית מכבסת ומגהצת - כזו שתענה על דרישת בית החולים כבגד סטרילי.

"בשום פנים ואפן לא אתן לך לעבר את הטפול הכימותרפי כשאתה לבוש בציצית!" אמרה בתקיפות האחות לחולה, "אתה חייב ללבש רק בגדים סטריליים שבית החולים מספק למטפלים".

החולה נסה להסביר: "הבאתי במיוחד ציצית מכבסת ומגהצת העונה לכללי ההגינה של בית החולים, בדיוק כפי ההוראות שקבלתי. ללא הציצית אינני מוכן לעבר את הטפול".

לאחר למעלה משלוש שעות, רופא שעבר באזור, שם לב כי הבחור עדין יושב מחוץ לחדרי הטפולים. נגש ושאלו, מדוע אינו נכנס לקבל את הטפול. הבחור ספר לרופא את הספור על הציצית. הרופא שמע את דבריו ונכנס פנימה לדבר עם האחות.

לאחר מספר דקות נצא הרופא, וכשכלו אחוז התרגשות

בדרך הזמן

פורים, היום המרגש והשמח ביותר בשנה! עלינו לזכור כי עקר מצות הפורים היא להרבות רעים, ולשמח את האביונים במנות ומתנות. רפנו הרמפ"ם קובע שחשוב יותר להקדיש כסף למתנות לאביונים מאשר להשקיע אותו בסעדת פורים ובמשלוח מנות לחבריו.

להלן ספור מרגש ביותר על 'שמחה אמיתית' בפורים: יום צום תענית אסתר קרב לסימו, בית הכנסת בברדיטשוב נתמלא מפה לפה ביהודי העירה, שהתאספו כדי לשמע את קריאת המגלה.

כל העינים היו נעוצות ברבי לוי צחק מברדיטשוב, סגנון של ישראל, שישב במקומו ב"מזרח", בסמוך לארון הקודש, וזכה כמו כלם לתחלת תפלת ערבית. לפתע, נגש השמש אל הרבי ולחש משהו באוזניו. הרבי קם מכסאו ויצא מבית הכנסת. כלם קמו לכבודו והסתכלו בהשתוממות על דמותו האצילית, שנעלמה בפתח הדלת.

רבי לוי צחק נכנס לחדר 'בית הדין', שם עמדה אשה ובדידה תרגול שחוט. היא הייתה מטורדת: "רבי", אמרה ברעד קל, "יש לי שאלה", והגלישה לרבי את התרגול. רבי לוי צחק התבונן בעוף השחוט, בדק אותו, פשפש בקרביו, ולאחר דקות ספורות של מחשבה פסק: "טרה! התרגול אינו כשר! אסור לאכל אותו".

"אוי לי ואבוי לי", נודעקה המסכנה. בפרוטותי האחרונות קניתי תרגול זה. בעלי חולה וחלש, וקיתי שקצת מרק עוף יחזק אותו. גם הילדים לא טעמו עוף או מרק זה זמן רב. כלנו חכינו בצפיה לסעדת פורים אמיתית, ומה יהיה עכשו...". בכמה האשה בקול רועד. היה זה מחזה קורע לב ומעורר רחמנות.

"אל דאגה, בתי", נסה רבי לוי צחק להרגיעה. "השם יתברך עוזר תמיד לכלם והוא יעזר גם לך, את תראי שהכל יסתדר על הצד הטוב ביותר. דרה אנכי, היכן אתם גרים?" התעניין הרבי, והאשה מהרה לצין את כתבתם המדוקדקת.

"די מרחק מכאן", הרהר הרבי בקול, "האם משהו נשאר עם בעלה כשצאת?" "ענקלה, בני בן השבע, משגיח על אביו ועל אחיו ואחותו הקטנים", השיבה האשה. "אם כן, אם את כבר כאן, מדוע שלא תכניסי לבית הכנסת לשמע את קריאת

המגלה?" הרעיון מצא חן בעיניה, ולמרות מצב רוחה העגום, היא נכנסה לעזרת הנשים.

הרבי, לעצמת זאת, לא שב למקומו בבית הכנסת. הוא לכש את מעיל החרף שלו, ויצא אל הרחוב החשוך. בצעדים מהירים הלך לביתו. איש לא היה בבית, כמוכן. כלם היו בבית הכנסת והמתינו לקריאת המגלה. רבי לוי צחק לקח מפה לבנה, והחל למלא אותה בכל טוב: חלות, אוני הקון, צלחת עם דגים, סיר עם מרק עוף ועוד דברים טובים לרב. בחפזו, קשר הרבי היטב את קצוות המפה, לקח אותה בידו ויצא לדירה, אל ביתה של האשה העניה. כשנכנס פנימה, היה הבית שקט. הילדים שכבו במטותיהם ונמו את שנתם. רבי לוי צחק נכנס בצעדים חרישיים פנימה, ואז הוא שמע קול חלוש בוקע מן החדר הפנימי:

"בילה, זו את? מה היה עם השאלה בעוף?" פורים שמח!" השיב רבי לוי צחק, "בילה תשוב עוד מעט. כעת היא בבית הכנסת ושומעת קריאת המגלה. הנה השי"ת שלח לכם משלוח מנות, אכלו ושתו מתוך בריאות ושמחה".

הרבי הוציא את כל המצרכים שהביא, וערה את השלחן בצורה נאה. לאחר מכן יצא מן הבית, ובצעדים מהירים שב לבית הכנסת.

כשהגיע, הבחין רבי לוי צחק במבטיהם המטורדים של המתפללים, שדאגו מהעלמותו הפתאומית והמסתורית. דאגתם התפוגגה כשראו את הרבי חוזר ופניו קורנות מאשר ושמחה. הרבי נתן את האות להתחיל בתפלת ערבית, וכמנהגו מדי שנה בשנה, לאחר תפלת ערבית קרא רבי לוי צחק את המגלה.

במשך שנים רבות לאחר אותו חג הפורים, הזכירו את קריאת המגלה המיוחדת במינה, שעוד לא הייתה כמוה. פניו הקדושות של רבי לוי צחק נהרו באור מיוחד, אור פנימי, שהאיר את בית הכנסת כולו, וכאשר הוא הגיע לפסוק: "ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים", קרא אותו מתוך דבקות גדולה, עד שכל השומעים חשו היטב את משמעותה האמתית של מצות אהבת ישראל.

לאחר קריאת המגלה, כאשר שבה הרבנית הביתה ורצתה לחמם את האכל לסעודה שאחר הצום, הפתעה מאד:

ובינתיים, מהרה בילה, האשה העניה, לפרסם בין כל שכנותיה וידידותיה כי "אליהו הנביא" בא לביתה והביא עמו 'כל טוב'. זקני העיר שספרו ספור זה, סימו את המעשה, כי "לא היה בברדיטשוב פורים כה שמח כמו פורים זה"....

כל אחד מאתנו יכול להיות מעין "אליהו הנביא". נחשב על המספנים ונאיר להם את החג. נשמח את רענו עם משלוח מנות מכבד, ונחזק את לב האמלל במלים טובות. זהו עקרו של יום הפורים!

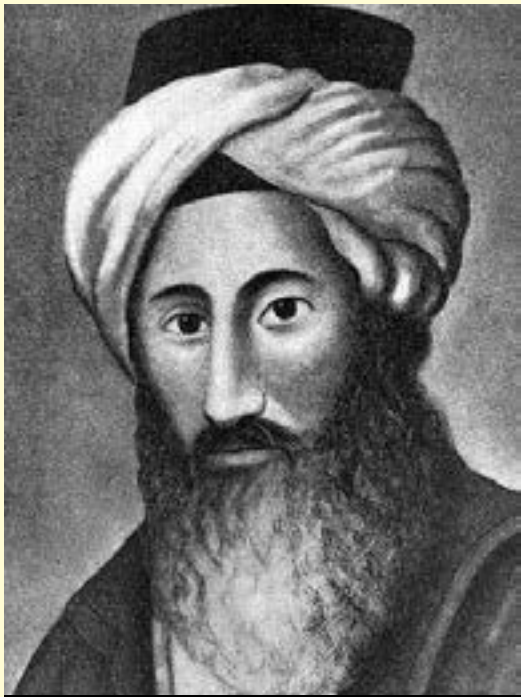
שום דבר לא נמצא במקומו; לא הדגים ולא הבשר, ואפלו אזני המן הטרויות נעלמו ואינו. אוכדת עצות נכנסה לחדרו של בעלה, הרבי, כדי לספר לו שמלשהו התגנב לביתם ולקח את כל האכל שהכינה. אבל משנכנסה לחדרו של הרבי, ברה אותה בעלה בברכת "פורים שמח" בפנים קורנות ובחיוה רחב. הבינה הרבנית מיד דו של מי היתה ב"מעל". מבלי לומר דבר, עובה הרבנית את החדר כדי לארגן ארוחה פלשהיא כדי לשבר את הצום, עד לסעדת הפורים ביום המחרת היא כבר תדאג לבשל מאכלים אחרים.

בדרה הצדיקים

בצר לה החלה הרבנית עגומת הנפש לבכות ולהתפלל בעד פלתה הצעירה, שרה, שרק לפני שנה נשארה לבנה, צחק. היא התהלכה בבית אנה ואנה, עיניה דומעות ולבה שופף צקון לחש לה! בעוד המילדת משתדלת בכל כחה להציל את שרה הצעירה, נגשה הרבנית תוה כדי תפלתה לעבר ה'חבילה' הקטנה המנחת בקרון ווית, נשארה אותה וחבקה אותה אל לבה הדואב, ובקול בוכים נושאת עיניה אל על: "רבוננו של עולם! תיננקה לא חי, אה הצל את אמו! תומה היא ובודדה ממשפחתה החשובה!

לפני פשול מאות שנה, היתה התעוררות של קדשה בקרב חבורת תלמידי רבי יהודה החסיד (השני) לחונן את עפר ארצנו הקדושה, פהכנה לגאלה השלמה ולתקון העולם. בין העולים היה החסיד הצדיק רבי יוסף ביאל'ה, שעלה עם בתו העלמה שרה. פרוש מעניני העולם הזה היה רבי יוסף, וכלל לא הרגיש בקשיי ההתושבות בירושלים. הוא נסחף לעולם הרוחני של מקבלי ירושלים, ומצא את שאהבה נפשו. אה איז אדם ידע עתו, וכעבר זמן קצר חלה רבי יוסף ונשמתו הטורה עלתה למרומים.

בתו - שרה, נותרה בודדה, תומה מאב ואם. אנשי ירושלים הכירו במעלותיה וצניעותה, וכעבר זמן מה זכתה להנשא לחתן תלמיד חכם - בן למשפחת רבנים מפארת.

החיד"א, הגאון הקדוש רבי חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל

כשנה לאחר נשואיהם, נשמעו דפיקות בהולות על דלת חמותה, הרבנית. "הרבנית, הרבנית! בואי מהר! שרה מקושה בלדתה, וחייה בסכנה!" הרבנית נחפזת לבית בנה וכלתה, וכלב פועם שפתייה ממלילות תפלה. בהגיעה לדירה הקטנה, רואה היא את המילדת הירושלמית נצבת ליד מטת שרה הצעירה, ומנסה להשיב את נפשה... "מה קורה?" שואלת הרבנית. "מה שלום שרה?" המילדת משיבה כי כדאי להרבות בתפלה, כי מצבה של היולדת חמור ביותר. "ומה עם התינוק?" שואלת הרבנית, הורת ולחוצה. במקום להשיב לה ולבשר בשורה רעה, החותה המילדת לעבר חבילה קטנה המנחת על רצפת הבית, ליד דלת היצאה. הרבנית הבינה כי התינוק לא שרה...

ספור מרגש זה, מעורר בקרבנו חשיבה מחיבת. הנה, תינוק זה כמעט ואבד מן העולם, לולא הסבתא שחבקה אותו קרוב ללבה ונשארה תפלה למענו. כמה ילדים וילדות ממתינים לחבוק רוחני להשיבם לחיי נצח? כמה נערים ונערות משלכים ועטופים בסחי ומאוס. אם רק נשכיל להרים אותם, לשאת את נפשם, להתפלל ולהרגיש את לבם – יקומו לתחיה רוחנית! בקרו ההסעות עוסקים בהצלה רוחנית מדי יום ביומו, ומחבקים את כל החיים'ים, יוסף'ים, דוד'ים ועוד רבים המצפים לחבוק מחיה. כעת, עם החזרה ללמודים לאחר סגר ממשוה, הניעו עשרות ומאות נהגים את רכביהם, ויצאו שוב למסלולי האסוף, להשיב לב בנים אל אביהם שבשמים. פעילי הרשום לבתי הספר חדשו במרץ את העשייה, לנצל את חלון ההזדמנות הצר עד סוף החודש, לרשם עוד ועוד נשמות לבתי הספר התורניים של 'החנוה העצמאי', ואף אברכי ה'קרן' משלימים את מבצע 'רשום לישיבות הקדושות', בהתאמת ישיבות למאות מסימי כתות ח' מקרב ילדי "קרן ההסעות", אשר נפשם אותה לחיי תורה. בס"ד קול התורה עולה למרום ומענג בנחת רוח לפני כסא הכבוד.

שלוח לה רפואה ומזור, לפחות ששרה תחיה! אולי תזכה ולתינוק מת זה שבידי עוד יהיו אחים ואחיות...". ולפתע, בעודה מחבבת את החבילה הקטנה אליה ומתפללת, זעקה בוקעת מקרבה: "אני מרגישה דפק, פעימות לב! אני חושבת שהתינוק חי!" בסיעתא דשמיא היום הלחץ הסתים ככי טוב. שרה היולדת ואף בנה הרך-הגולד - וכו לחיים טובים ובריאים! ביום השמיני בא התינוק בכריתו של אברהם אבינו. אביו רבי רפאל יצחק זרחיה קרא שמו ביישראל: "חיים יוסף דוד" - חיים ע"ש הנס שנצול ממות לחיים, יוסף ע"ש אבי-אמו הצדיק ז"ל, ודוד ע"ש דוד מלכא משיחא שמשפחתם מתיחסת אחריו. ילד קטן זה, שכמעט ואבד מן העולם, גדל ונעשה לאחד מגדולי ישראל המבוקים שבכל הדורות, מפוסקי ההלכה המבוקים אשר ידיו רב לו בכל פנות התורה, ה"ה רבנו החיד"א - הגאון הקדוש רבי חיים יוסף דוד אזולאי איש ירושלים, אשר השבוע, ביום י"א באדר ימלאו 215 שנה לפטירתו, והניח אחריו ברכה עצומה: למעלה מ-80 ספרים שחבר, אשר מעשירים את אוצרותינו התורניים.

בְּדֶרֶךְ הַהֲלָכָה

תורה - היא חרב. והרי נאמר: "אם לא בריתי יומם וליילה - חקות שמים וארץ לא שמתי". אין קיום לעולם בלי תורה! נתנו לו שכרו משלם מן השמים, ונולד לו בן בעל נשמה גדולה, והוא הגאון הקדוש מסוכטשוב בעל ה"אבני גור", שהאיר עיני ישראל בתורתו. (שלימים נעשה חתנו של הרבי מקוצק).

כתב רבנו ה'חתם סופר' כי קבל מרבו הקדוש, שכל הקובע זמן ללמוד התורה בין קריאת המגלה של הלילה לבין קריאת המגלה של היום, מבטח לו שהוא בן העולם הבא!

על ידי למוד התורה - מביעים שמחה אמיתית ביום פורים!

נכוז לכל אדם, צעיר כבוגר, שקדים סעדת פורים, לשב ללמוד תורה שעה אחת, ממדרשי חז"ל ופרושי מגלת אסתר, כל אחד לפי ענינו. וכמו שנאמר: "ליהודים הייתה אורה ושמחה", ופרשו רבותינו "אורה - זו תורה" ואח"כ "שמחה".... ובפרט שבימי הפורים קבלנו עלינו מחדש את התורה, מתנה שמחה.

מספר כי האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוצק אמר לחסידיו, שפעם ארע ביום הפורים שכל העולם היו עסוקים מאד בעניני ומצוות יום פורים, ובדיק באותה שעה ישב הגאון רבי זאב נחום מביאלא ועסק בתורה, ובכותו התקיים העולם פלו. ונעשה רעש גדול בשמים מזה, כי אלמלא היה נמצא העולם שעה אחת ללא

בְּדֶרֶךְ הַחִידָה:

שאלות לפרשת תצוה

צנו על לפחות אחת מהשאלות הבאות:

- כִּמָּה סְפָרֵי תוֹרָה מוֹצִיאים בְּשַׁבַּת זו? (חֲשׁבוּ הַיָּטֵב!)
- כִּיצַד יִתְכַּן שָׁב-2 שַׁבָּתוֹת רְצוּפוֹת יִקְרָאוּ אֶת אוֹתָהּ ה'הַפְּטָרָה'?
- אֵיזָה מִבְּגָדֵי כֹהֵן גָּדוֹל מְכַפֵּר עַל חֵטָא לְשׁוֹן הָרֶעַ?

שְׁלְחוּ לָנוּ לְמַייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וְמִי שֶׁפֶּתַר אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעִלוֹן הַבָּא.

תשובות לשאלות פר' תרומה

- בְּכָלֵי הַמִּשְׁכָּן הָיוּ שְׁלֹשָׁה פְּלִים עִם 'זָר זָהָב' – אֵלּוּ הֵם, וְעַל מָה רוֹמְזִים?
- בְּאֶרֶז – פְּתַר תּוֹרָה, בְּשִׁלְחַן – פְּתַר מַלְכוּת, וּבְמִזְבֵּחַ הַקְּטָרֶת – פְּתַר כְּהֻנָּה.
מָה מִשְׁתַּף בֵּין הַמְּנוֹרָה לְבֵין הַכְּרוֹבִים שֶׁל אֶרֶז הַכְּרִית?
 - שְׁנֵיהֶם הָיוּ עֲשׂוּיִים זָהָב טָהוֹר בְּלֶבֶד.
- בְּכָל הַפְּלִים אוֹמֵר הַקָּב"ה לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ: "וְעָשִׂיתָ", וְאֵלּוּ בְּאֶרֶז נֶאֱמַר: "וְעָשׂוּ". מִדּוּעַ?
- חַז"ל דְּרָשׁוּ שֶׁנֶּאֱמַר בְּלְשׁוֹן רַבִּים, כִּינּוּן שֶׁלְכָל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ חֵלֶק בְּאֶרֶז הַכְּרִית, בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

אביגדור ה. | מוישי ה. | נפתלי א. | יהודית ז. | רות ג.

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נודים פלוס" ברחבי הארץ